

גז חיות

הרגשתו של הקוף, המשמש נושא למת' בדחים סביב כלוכו, הינה חומר מרחק ל' מתקר פסיכולוגי מעשי. הרגשתו של שור' קן, החייב לשחק לפי תכתיב מוקיוני, הי' נה — לכל היותר — עילה לרחמים. רחמים כאלה חשנו כלפי אותם חמשת השחקנים שהוצבו ביום ב' האחרון לפני מקרומוני קול ישראל, תיקלטו את החו' מר ההכיל ביותר ששמענו אי פעם במס' גרת תוכניות המסך עולה.

ההזדמנות התגיגית: שדור תסכיתו של אחת, נפתלי נאמן, מאורתו של אדם. עד עתה הכרנו — לאורך התפתחותו ההיס' טורית של מין האדם — סוגי מגורים שור' נים ומשונים, ידענו כי דניאל התגורר זמן מה בגובאריות, כי יונה לן שלושה ימים ושלושה לילות במעי הדגה — השבוע היתה לנו ההזדמנות לשמוע כי בני אדם, מסוג מסויים ביותר — משוררים לפי עדותו של נאמן — גרים אף במאורות. עלילת המשדר: היא התפלות האופיי' גית — משורר צעיר, שאינו כותב חלי' לה כדי להתפרסם, מנסה לנער מעליו, ערב מבצע סיני, את גערותו מה שלוש שנים — שולה. געור זה מאפשר לו בא' חת ההזדמנויות המטופשות, השזורות לכל אורכו של המשדר, להצהיר את ההבדל היסודי בינו לבין בני התמותה האחרים — בעוד הם, בני התמותה, חיים כדי להת' פדנס, הוא אינו מתפרנס אפילו כדי לחיות. (שאלה מרתקת לחוקר סוציולוגי: מגין מוצאים לחמם משוררים אנטי-חבר' תיים כאלה?). נאמן הנאמן מפגיש את קהל מאזיניו עם טפוסו המנוגד של המשור' רר גדעון — צביקה, אחד העובד במשרד הקימוב, בעל למכונית מהודרת, חליפת ערב ושכון. הלה, בניגוד לגדעון, עושה את הכל כדי לזכות בידה של שולה, דבר שנאמנותו של נאמן לגבורו היסודי, אינה יכולה להרשות לו שיתקיים.

קשה לשער את הרגשתם של השחקנים ה' חייבים. להשתתף בשדורו של תסכית מעין זה. אומנם לא עדנה פלידל כשולה, לא שמעון ישראלי כגדעון ולא אורי לוי כצביקה, לא ניסו אפילו לרגע אחד להשמע כמו עוניינים. התמיהה היחידה שלנו: מ'צד אמן כולמן לביוש נתן ידו לתפל זה, ביים ב' אריכות כהרבה את התסכית? נדמה לנו כי אפילו בזוהר החלומות של המאזין הישראלי לא ציפה איש לזוהר מעין זה. מה קרה לעורכי קול ישראל — הבצמט הם כאלה כמו שהם גשמעים?

סופו של אופנבאך

פאריס 67' היא האחרונה (לפי שעה) בסידרת תוכניותיו של מיכאל אוהד על גאון הבידור הצרפתי, המלחין (ממוצה יהודי) ג'אק אופנבאך. לאחר שבמשדרים קודמים (שהשתרעו על משך זמן של שנים אחדות) סקר אוהד בהצלחה מרובה את חייו והצלחתו של אבי הלנה היפה, מימי צעירותו הרא' שונים ועד הצלחתו מגיע הוא סוף סוף אל זקנתו ושקיעתו.

לוקנה ולשקיעה הוקדשה תוכניתו האחרונה של אוהד, ששודרה ביום ו'. אוהד, שהפך את הביאוגרפיות המוסיקאליות שלו לסוג אמנות מיוחד במינו, מצליח — בחיוניות צר' פתית טיפוסית — לשלב שקיעתו של המלחין המזדקן עם שקיעתה של הקיסרות השנייה, קיסרותו של הקיסר הוטר נפוליון השלישי.

וכשהגודים הפרנסיים צועדים בפריס ה' נכנעת, אך לא מובסת, כשהמרשים הקצובים מתפוצצים ברחובות בד בוד עם שאגות של פלדפבלים שתויים, נעלמים גם הצלילים מתוקים-מרירים של האופרטות האופנבאכיות — פאריס העליצה, יוצאת לנופש, אופנבך פור' רש לפנסיה, לא לפני שהוא מפיק את ה' אופרטה הנוגה האחרונה שלו — ספורי הופמן.

לקראת הסוף הלא-טוב מספיק גדעון להתגייס למערכת סיני — (בעוד צביקה מת' רוח בנוחיות בעורף בתפקיד קצין רשום) — לחזור כמנצח בראש מחלקת חיל רגלים, לדחות שוב את ידה המושטת של שולה, ל'